

— Но азъ бѣхъ въ земника.

— Ще та намѣряхъ. . . . знаяхъ че ти бѣше тука задрѣнъ; туй бѣ доста. . . . що ни е грижа сега какъ щѣхъ да та отървѣ.

— Ами ако та олавяхъ и та побіяхъ?

— Що та е грижа? Като мръкнѣ, обикалямъ тука по пѣтя.

— Защо?

— Чакахъ.

— Какво?

— Благовреміе, и го намѣрихъ. . . . Тѣзи стѣлба. . .

— Дѣ я намѣри?

— Тука насрѣща у мастора Трухильо.

— Какъ? ты отиде и я зе?

— Не. . . . спусенъ са сама отъ единъ прозорецъ, и подиръ малко видѣхъ да слѣзва единъ забуленъ челоу. . . .

— Влѣхва?

— Може. . . . единъ младъ влѣхва. . . . защото бѣше младъ, и единъ тънѣкъ гласъ му думаше: внимавай. . . . тогазъ азъ извикахъ: жандармы! И тоєъ часъ са затвори прозореца, а забуленийтъ скочи и побѣгнѣ. . . . и азъ зехъ стѣлбата и ето ма! Да слѣземе сега. И макаръ че сме добръ тука, но ще си приказваме подобрѣ долу. »

Двамата пріатели истеглихъ заедно стѣлбата отъ двора и я спуснѣхъ къмъ пѣтя, и Петралби за да почете пріателя си покани го да слѣзе първий.

Въ тѣзи минута глѣстъ облакъ покры мѣсеца, го-стинницата, зидѣтъ и пѣтътъ притъмнѣхъ заведнажъ, и Петралби като не виждаше вече пріателя си, думаше му ниско:

«Слѣзвай съ вниманіе, защото е петнайсетъ аршина наймалко. . . . Слѣзе ли?»

— Да, слѣзохъ!»

Но когато Петралби са готвяше да го послѣдова, силна една ржка събори стѣлбата, дрѣвнѣ жаснѣто Пикильо, и единъ дебелъ гласъ са чу да дума:

«Какъ! Да ни отнемѣхъ занаята! отъ дѣ идешъ, дяволче?»